

Подсжд. Г. Великовъ: Карастояновъ дойде у моята квартира, заедно съ Тенева и ме завари, когато азъ избирахъ материя за дрѣхъ. Послѣ излѣзохме, расходихме се изъ града и той си отиде на хотелъ „Европа“.

— Не спирахте ли се нѣкъдѣ изъ града?

— Не се спирахме никъдѣ, защото валѣше снѣгъ.

— Хубаво ли помните, че валѣше снѣгъ?

— Да.

— Вечеръта около 7—8 часа не се ли срѣщнахте?

— Вечеръта бѣхме си дали дума да се срѣщнемъ. Азъ заедно съ Тенева отидохъ въ едно кафене, гдѣто бѣше Карастояновъ. Тамъ намѣрихме послѣдния посрѣдъ едно общество отъ офицери, съ нѣкои отъ които той ме запозна. Помня, той ме прѣпорѣчва на нѣкой си офицеринъ Божевичъ, адютантъ на бригадниа командиръ въ Нишъ. Постояхме тамъ и послѣ си отидохме.

— Другадѣ срѣщвахте ли се?

— Не.

— Кога се срѣщвахте?

— Само единъ пжтъ, когато дохожда у дома и послѣ въ гостилницата.

— Имахте ли политически разговоръ съ Карастоянова?

— Нѣмахъ. Въпросътъ у дома ми бѣше за шаяка, а послѣ въ гостилницата, въ обществото на офицеритѣ какъвъ разговоръ можеше да стане прѣдъ тѣхъ?

— Карастояновъ какъ е можалъ да попадне въ това общество на офицери?

— Не знаа, но той казваше, че се знаахъ съ тѣхъ отъ Бѣлградъ.

— Въ писмото си казвате „до скоро виждане“, какво разбирате подъ тия думи?

— Азъ бѣхъ далъ заявление въ министерството въ Софія да искамъ позволение за връщане въ България. Бѣхъ молилъ даже г. Титорова да ходатайствува прѣдъ г. Стамбалова за това.

— Говорихте ли на Карастоянова такова нѣщо, че искате да се върнете?

— Говорихъ му.

Защ. Д-ръ Даневъ: Обвиняемия Великовъ казва, че познавалъ Карастоянова отъ 1880 год., за това моля да се попита; знаахъ ли е Карастоянова като политически дѣецъ тукъ; знаахъ